

Forslag til forespørgselsdebat om hvorvidt vi kan komme med særlige indsatser og tiltag i forhold til børn og unge, for at kunne forebyggende mindske omsorgssvigt og særligt synliggøre og styrke forældreansvaret. Især om der er behov for sammenhængende og klar national strategi og handleplan på området.

(Medlem af Inatsisartut, Anthon Frederiksen, Partii Naleraq)

Svarnotat

(Medlem af Naalakkersuisut for Familie, Ligestilling, Sociale Anliggender og Justitsvæsen)

Tak til Anthon Frederiksen for at rejse en vigtig socialpolitisk debat.

I 1993 tiltrådte Grønland FN's Børnekonvention, der erklærer, at det først og fremmest er et forældreansvar at drage omsorg for børns trivsel og udvikling.

Naalakkersuisut's politik er helt på linje med konventionen. Familien vil altid være det vigtigste omsorgs- og udviklingsmiljø for et barn. Pædagoger, psykologer og andre professionelle kan ikke erstatte forældre, for ingen offentlige institutioner eller fagpersoner kan fuldt ud kompensere for den nære tilknytning mellem et barn og dets forældre.

I Naalakkersuisut er vi enige i, at familierpolitikken må bidrage til at bevidstgøre forældre om det ansvar, man påtager sig, når man vælger at bringe et barn til verden. Det er måske det største og vigtigste ansvar, vi som mennesker kan påtage os. Derfor har Naalakkersuisut blandt andet øget tilskuddene til vores familiecentre og familiehøjskoler, ligesom NAKUUSA har gennemført landsdækkende kampagner med fokus på forældreansvar.

Det er utrolig vigtigt, at vi som forældre er bevidste om, at vi er de vigtigste rollemodeller i vores børns liv. Børn lærer meget af, hvad de oplever i hjemmet, og er de fx vidner til, at far slår mor, vil de være i høj risiko for selv at videreføre volden i voksenlivet. Også selvom de får fortalt, at adfærden er forkert. For børn lærer først og fremmest, hvad de ser.

En opvækst hos engagerede og opmærksomme forældre er den første og vigtigste forudsætning for, at et barn bliver klædt på til at møde omverdenen med tillid, selvværd og styrke til at forfølge sine drømme.

Desværre ser vi alt for ofte, at forældre svigter deres ansvar i en grad, hvor det offentlige må tage over. Vi er alle bekendte med, at der er et påtrængende behov for at gøre mere på børne- og ungeområdet. Det viser de tilsynsbesøg, der er foretaget de senere år og MIO's rapporter, som har været flittigt refereret i pressen.

I Naalakkersuisut har vi vist politisk handling ved at etablere en central rådgivningsenhed på børneområdet og professionaliseret det sociale tilsyn i kommunerne med henblik på at øge kompetencerne og sikre klare retningslinjer for, hvordan man handler i en børnesag.

Imidlertid kommer vi ikke udenom, at der ligger en stor opgave foran os. Det har bl.a. været fremme, at enkelte sagsbehandlere ofte sidder med flere sager, end man med rimelighed kan forvente, at én person kan overkomme. De kommunale sagsbehandlere er overbebyrdede, og vi må sammen med kommunerne lægge en strategi for, hvordan vi kan lette arbejdsbyrden, og

blive bedre til at fastholde kvalificerede sagsbehandlere. For vi får ikke udbytte af vores uddannelsesindsatser, hvis de ansatte flygter fra arbejdspresset.

Afslutningsvis vil jeg bemærke, at Naalakkersuisut på samlingen fremlægger forslag til Inatsisartutlov om støtte til børn. Forslaget har til formål at styrke børns rettigheder og skabe nye handlemuligheder i kommunerne. Blandt andet giver lovforslaget kommunerne hjemmel til at udstikke et forældreplæg, der fx pålægger et forældrepar at sørge for, at deres barn kommer mæt og udhvilet i skole til tiden. Desuden lægger lovforslaget vægt på at involvere børnefamilier i at løse deres egne og børnenes problemer; og således tage et medansvar.

Med disse bemærkninger vil jeg ønske jer en god debat.